

Haan regnede ned over Forfatterindens Hoved. Selv om hun har følt sig i Andegaarden, har hun sikkert tabt Troen paa at have ligget i et Svaneæg. Vi hører jo ogsaa, at hun er taget ud i Provindsen og formoder hun har villet bort fra Kjøbenhavn, thi Anonymitetens Slør var forlængst bristet.

Men har vi end nutildags glemt den hid-sige Fejde Bogen forårsagede, saa skal vi altid huske den Kvinde, som fremsatte de første Frigørelsens Ord for os, og som havde Mod til at bruge sine egne Øjne til at se med og sine egne Tanker til at inspirere sin Pen. De har havt det evige Liv i sig, thi de gælder den Dag idag. Vi danske Kvinder, der hører vore i Alliancen medforbundne Landes Kvindesags-Historie og hører fremhævet nu den ene Pioneer, nu den anden, vi kan med god Fortrøstning vise hen til hende, der i sit Hjertes Mod og Begejstring slyngede Kvinderettighedernes Krav ud over Danmark alt i 1850. Og naar nogen fra de andre Lande i de store Kvindesagsmøder spørger os: Hvem var Banebryder for Kvindesagen i Danmark? vil vi med Stoltthed svare: En ganske ung Pige, hvis Navn lever i vore Hjerter som: Clara Rafael.

Zenobia og Catharina Alexiewna. *)

Af Holbergs Hjelte Historier. Andet Bind.

Forberedelse.

Det er en almindelig Regel, grundet paa den sunde Fornuft, ved alle menneskelige Forretninger at efterse ikke saa meget en Tings Pris, Materie og Navn, som dens Bequemhed til det, som skal foretages og udføres, og i den Henseende undertiden at agte Bly højere end Guld, Træ højere end Marmor, og smaa Ting højere end større. Saaledes er vel en Guldplade udi mere Pris end et Ark Papir, men naar man skal skrive et Brev, tager man ikke i Betænkning at udvælge det sidste, som det bekvemteste. Et stort Skib er gemenligen mere agtet end en liden Baad, kan ogsaa gøre vigtigere Tjeneste, men naar man skal passere en Flod, udvælger man hellere Baaden end Skibet, ja tager hellere i saa Fald et Trækar end den bedste Kobberkedel. Man betjener sig hellere af En, der har Legemets Kræfter, end af en sindig Mand, naar der handles om at bære Malt til Møllen, at hugge Brænde, eller andet strængt Arbejde at udføre, agter derimod den Sidste højere end den Første, naar man trænger til et godt Raad. Naar enhver Ting anvendes til sit Brug, er Alting nyttigt og intet udi Naturen forgæves, thi, at der findes saa mange unyttige Ting og Personer udi Verden, er ikke

Naturens Skyld, men deres, som tage *quid pro quo*, og heller se efter Vægt end Bequemhed. Naar man gjør, som der staar udi Comedien, en habil Kandestøber til Borgmester, og en habil Borgmester igjen til Kandestøber, bliver ved saadan Transformation tvende nyttige Subjecter gjorte til uduelige Personer. Man haver set de fortræffeligste Skrivere ved Promotion til Dommer-Embede at være blevne de elendigste Dommere, de største Prædikanter til de sletteste Bisper, de grundigste Philosopher til de udueligste Embedsmænd. Hvorfore man i Embeders Distribution ikke maa eftersee saa meget en Persons Meriter og Duelighed i Almindelighed, som dens Bequemhed til de Ting, som Embeder udfordre, og hvor det hedder: *hic Rhodus, hic salta*. Hvor tidt bliver ikke en Statsmand beleet af en Bonde, en lærd Person af en Skriverskarl, og en stor Kunstner af en Kokkepige, naar de Første gaar udenfor deres Sphære og bemænge sig med de Forretninger hvortil de Sidste allene have Bequemhed. Da Cicero adspurgte Appollinis Orakel, hvad Studium han skulde slaa sig til blev ham svaret: Følg Din Natur. Gid alle vilde efterfølge dette Dictatum, thi i saa Maade vilde der findes faa uduelige Mennesker. Men de fleste sætte sig imod den guddommelige Forsyns Direction, og ligesom der fortælles om de gamle Titaner, førte Krig mod Himmelen, ved at applicere sig til Ting, hvortil de af Naturen ere ikke skabte. Enhver Person, enhver Ting maa derfor anvendes til sit Brug, thi det Instrument er bedst, som passer sig til det Haandværk, og den Plantesæd er bedst, som passer sig til den Jord, den Sko, som passer til den Fod, den Hat, som passer til det Hoved.

Dette er saa klart og demonstratif, at intet fornuftigt Menneske kan tvivle derom, thi omendskjønt derved ofte skeer Misbrug, saa bekjender dog Enhver, at udi alle Forretninger, Haandteringer og Brug maa man betjene sig af de bekvemteste Midler. Men uanseet dette, have alle Folk saavel i gamle Dage, som nuomstunder, været enige i at sætte denne Hovedregel tilside i Henseende til Qvindekjønnen, og i at dømme den halve Del af Jordens Indbyggere ubrugelige til vigtige og vanskelige Forretninger. Jeg bekjender sandelig, at alle Menneskers og alle Tiders Samtykke og Overensstemmelse er en Art af Demonstration, og at man derfor burde ansee saadan Anordning som et naturligt Præceptum, hvis Naturen, som intet gjør forgjæves, ikke havde uddelt sine Gaver til begge Kjønnen uden Forskel. At nægte dette, er at tale imod daglig Erfarenhed. Vel kan herimod indvendes adskillige Ting: 1.) At Naturen udi Skabningen selv har distingveret Fruentimmer fra Mandspersoner, og ved et delicat Legeme og

Hud, samt spæde Lemmer har tilkjendegivet de Sidstes Herlighed fremfor de Førstes. 2.) Ved Børnesfødsler, som i det ringeste nogle Uger om Aaret gjør Qvindekjønnen ubequem til mandlige Forretninger. 3.) Ved adskillige Tilbøjeligheder, som Ustadighed, Overilelse, utidig Frygt, Utaalmodighed og andre Skrøbeligheder, som En og Anden har mærket at findes gemenligen mere hos det ene end det andet Kjønn.

Hvad det første angaaer, da kan vel ikke nægtes, at det ene Kjønn fødes mere spædlemmet, og derfor er mindre bekvemt til Arbejde end det andet, man seer ogsaa den samme Forskel ved Fødselen blandt adskillige umælende Creature af eet Slags. Men hvis dette Argument for heftigen drives paa, kunde et Fruentimmer maaske hitte paa saadan Indvending, at, saasom Naturen har distingveret Mænd fra Qvinder udi føre og stærke Lemmer, saa har den derved givet tilkende, at de første ere fornemmeligen beskikkede til grovt Arbejde, hvortil udfordres Legemets Styrke, og de sidste til subtile Forretninger, som allene komme an paa Sindet, ja, som der stedse behøves Hoveder og Hænder til at opfylde og at exseqvere, at den har dømmet de første til at gjøre Plan til Bygningen, og de sidste til at slaae Kalk, hugge Tømmer og bære Mursten dertil, at den har beskikket, at de første som allene have Hoveder, skulle sidde udi Raadet og Retterne, og de sidste, som bryste sig af deres stærke Armé, til at exseqvere deres Donne og Slutninger, ja ordineret hine, at udspeculere, hvorledes en Jord kan bedst forbedres, saaes og plantes, og overdraget de Sidste og Stærkere det Arbejde at høste og tærsk Kornet. Det synes derfor ikke tjenligt, at drive for stærkt paa dette Argument, hvorimod kan gjøres slige og andre Indvendinger, og fornemmeligen siges det, at hvis Naturen har uddelt Sindets Gaver uden Forskel til begge Kjønn, og der ofte udi ethvert Land findes Mangel paa bekvemme Hoveder til vigtige Tings Forretninger, hvi da paa eengang i Henseende til Fødselen allene at udelukke den halve Del af det menneskelige Kjønn.

Det andet Argument, som tages af Qvindekjønnets Barnefødsel og de Ulejligheder, som derved følge, synes at være af større Vægt, men det er Spørgsmaal, at hvis Fruentimmeret havde anden Optugtelse, om det og ikke skulde have andre Barselsenge? Der er fundne og endnu findes Qvinder, som Dagen efter Barnefødselen gaar til deres sædvanlige Arbejde igjen, og er det, efter Rejsendes Vidnesbyrd, Brug udi et vist Land, at Konen staaer op saasnart hun har født Barnet, og Manden lægger sig i hendes Sted paa Sengen, for at modtage Gratulationer. Men jeg sætter, at Naturen udfordrer den Tid, som Barsel-

*) Ved Fru Charlotta Norrie, f. Harbøu.